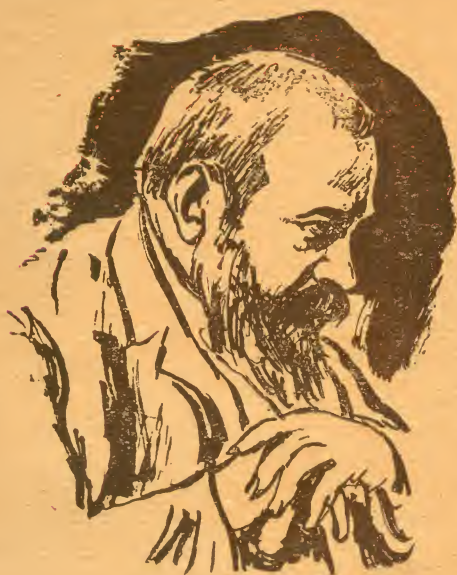

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

СЪН ЗА ЩАСТИЕ

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО ХЕМОС

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

СЪН ЗА ЩАСТИЕ

ШЕСТО ИЗДАНИЕ

2114

ХЕМУС

1.

Ни лъх не дъхва над полени,
ни трепва лист по дървеса,
огледва ведър лик небото
в море от бисерна роса.

В зори ранил на път, аз дишам
на лятно утро свежестта —
и милва ми душата бодра
за лек път охолна мечта.

За лек път, за почивка тиха
през ясна вечер в родний кът,
където ме с милувки чака
на мойто щастие сънят.

2.

Извардила Марта, дойде пролетта
несетно в нощта, —
но призори тая измама видяла
налетя върху ѝ тя с хала.

И зина насреща ѝ старчески зев,
и сблъска я с рев,
и цветната дреха развя и размята
и с дъжд ѝ наплиска снагата.

Но шалаво чедо не ще и да знай —
и смей се, играй. . .
А слънце на прага небесен запряно,
изглежда ги благо засмяно.

3.

Престана поройния дъжд,
отмина вихра ненадеян;
гръмовний сетен ек заглъхва,
далеко някъде отвеян.

И само капчици се ронят
от листовците разведрени,
и падат — благодатни сълзи,
от блясък слънчев позлатени.

4.

Плакала е горчиво нощта,
плакала е мълком сирота, —
че за нея белий ден нехае,
че не иска той дори да знае
туй що мъчи нейното сърце,
и каква ѝ скръб тъми лице!..

И когато сипна пак зората, —
от сълзите на нощта земята
бе покрита с бисерна роса:
и во всяка капчица-сълза
се огледа белий ден сияен, —
и усмихнат мина пак нехаен.

5.

Отсреща, дето стръмно се-извива
пътеката по скала на баира,
под сянката на тъмнолиста слива,
прохладно, тихо изворче извира.

Моравата самотно там що вене,
към всякой пътник гледа завистливо,
а изворчето шепне: Тук при мене,
как сладко, ах, как чудно се почива!

6.

Летен ден едвам се влачи,
дълъг път макар да гони,
и под мудните му стъпки
морно виснат прашни клони.

Само тук-таме погален
трепне лист в гъстежа клонен...
Чуй! — от майка-вейка тежко
падна зрелий плод отронен.

7.

Капчици дъждовни
падат от небето —
и орачу трепна
радостно сърцето,

чу той техний говор
с ветреца пролетен,
и на ранний посев
поздрава приветен.

И в мечти честити,
виде той отрано
в златен клас израсло
зърното посяно.

И кръстци и снопи —
дар за труд грижовни...
Святи, благодатни
капчици дъждовни!

8.

Тихо вее вечерна прохлада
и полека мрака нощен пада.
Всичко веч прибира се за сън.
Трепнаха звездици в небесата.
Из полето нейде от чердата
се зачува тих, залутан звън.

Пъпчиците към земя привеждат,
морни, росно чело и изглеждат
как се мило милва лист со лист...
Дневна скръб в душа се притаява
и сърцето с кротост упоява
аромата нощен благ и чист.

9.

Безумний вихър на живота
подмята го насам-натам, —
в безумний вихър на живота
безумно той се хвърли сам.

В безумний вихър на живота
де той ще спре? На кой ли бряг?..
В безумний вихър на живота
тежко на тръгналий без стяг.

10.

Вият се облаци черни,
вихрена бура се кани;
каточе в мисли чемерни,
мръщят се тъмни балкани.

По-скоро шеметни бури,
по-скоро вихри несвясни!..
Бура на мрак край да тури,
бура душа да изясни.

11.

Вихър сви и тъмен рой
облаци Пирин обвиха —
тъкмо Рила в зори тихо
му зашъпна бляна свой.

Но забулени во мрак,
през мъглите, с ек гръмовен
своя разговор любовен
продължаваха те пак.

12.

Над безкрайните полета
тишина е и покой,
глухо дремят класовете,
морни от пладнешки зной.

Задухата в знойний въздух
с огнени крила трепти —
и за близка жътва тихом
тя на нивите шепти.

На листовците на моминската сълза
родените в зори две капчици роса

огрея слънцето с вълшебния си лик —
и двенките в едно се сляха те за миг...

Не сляха ли се тъй и нашите сърца,
като онез две капчици роса ?

Ти помниш?—в ясните зори на младостта
кога ни слънцето огре на любовта !

14.

Во стаичката пръска аромат
оставена от тебе китка цвете,
тоз аромат душата ми в мечти
при теб унася, свидно мое дете.

И виждам те унесена в мечти
за мен, подпряла чело на ръцете...
Во стаичката пръска аромат
от теб оставената китка цвете.

15.

Зла ни стигна орисия.
Разделени друг от друг,
ние чезнем в самотия —
на север ази, ти на юг.

Дни приждат, дни минават. . .
Ще ли дойде ден желан,
за онез що си подават
ръка за обич само в блян ?

На гроба ми изникна щат цветя —
това са мойте песни недопети.

А между тях изникна ще и тя —
от хубави най-хубавото цвете. . .

Най-хубавото цвете не възпях!
С вълшебен дъх душа ми възхитена

то упои . . . и в нея с трепет плах
увяхна мойта песен неродена!

Вървие ний самотни на светът,
звезди световни, всяка своя път;
един за други в тайна жалба креем,
един за друг — и отчуждени греем:

ти с дивното вълшебство на плътта,
аз с висший бяс душевен — гордостта.
Светът ни гледа в нямо изумлене —
и се чужди от тебе и от мене.

И ний вървим самотни на светът.
Дано не се присрещнем някой път!
Съединени, ний ще угаснеем . . .
За нас самотност трябва — за да греем.

През мрака сянка надалеч
по мътний Стикс се мярка —
Харон, намръщен и сърдит,
подкарва своята варка.

А в нея са събрани рой
моми и момци млади,
и мускулести мъжие,
и старци белобради.

Отвлечени от белий свят,
от радости и нужди,
пътуват те към Ахерон,
един за други чужди.

Един натяква, друг се смей,
там трети сълзи рони . . .
А безучастно мътний Стикс
едвам с вълни ромони.

Пустинни брегове мълчат,
ек стонът не посреща . . .
И сал понякога Харон
намръщен ги изглежда.

И пак, намръщен и сърдит,
той кара своята варка . . .
Сред мрака татък надалеч
тя над вълни се мярка.

Мятат се, пляскат, реват
тъмните морски вълни. . .
Тласкан се люшка разбитий ми члун
за към неznайни страни.

Чайка сиротна над него се вий —
бян от щастливите дни . . .
Мятат се, пляскат, реват
тъмните морски вълни.

Тъмна нощ е. Стръвно вихъра ехти,
Вихром низ полето колата лети.

Нещо си коларя мъбри неприветно.
Татък надалеко пламък плахо светна

и-примами моя смрежен с дрямка взор.
Дали той не свети на някой прозор?

В тайна ли омая някой там копнее —
и сърце му нищо друго не жалее —

часовете само бързо че хвърчат?
Или пък самотен там в домашний кът

някой в ожидане бди сред нощта будно?
И вървят за него часовете мудно?

Кой знай, кой знай. Стръвно вихъра ехти.
И колата вихром в полето лети.

Отрупани от нощний сняг нечакан,
градински вейки виснат мълчаливо;
милувката на утринното слънце
трепти над тях и милва ги игриво.

Ей капчица-сълза от таз милувка —
се вмиг отрони, маргаритно-злата,
и слънчеви лучици я спроводат
додето тя да падне на земята.

И капчици-сестрици тя поведе —
виж как по нея рой по рой се ронят,
и сякаше из въздуха не капки,
а слънчеви лучи се тамо гонят.

Как вълна преко вълна
 пенясто поточе мята!
 Техний ромон с ведрина
 вмиг изпълни ми душата.

Шум поволен, шум в захлас —
 спомени от младост ранна . . .
 Минатия път завчас
 ясно ми в умът предстана.

Тъжна жега. Градом пот
 се от морно чело рони. . .
 Дълга пътя — къс живот —
 кой ли бяс ме в тоз път гони!

Шум поволен, шум в захлас,
 спомени от дни щастливи. . .
 към поточето се аз
 спуснах по брега ронливи. . .

Гребнах из вълни, лице
 лиснах — хлад и свеж и сладък. . .
 И с отлекнало сърце
 тръгнах пак из път нататък.

23.

Музиката вече си отсвири,
Времето несетно се измени.
Пада вечер. Тъмните алеи
опустяха в градската градина.

Пред бюфета само неколцина
за политика се пак препират —
и две плахи циганчета татък
угарки цигарени събират.

24.

Сенчеста градина. В гълбината
бяла къщица едвам се види,
и тъсма червени керемиди
през заслона тъмен на листата.

Рой врабци по стряхата насбрани
шумно се за нещо си препират,
сякаш канят веч да се прибират
за вечеря морните стопани.

полунощи, дим извит
из високия кумин,
като неподвижен стълп,
тъне в небосвода син.

А от него други стълп
се отсентя отстрана,
върху покрива завит
в бяла снежна пелена.

Посред улицата спрян
гледам чужда сянка аз, —
гледам, както посред ден
гледат моята без свяс.

Майския месечко грей презполвен.
Мярка се моята сянка пред мен —
кърши се, сниша, изправя, извива,
с другите сенки крайпътни се слива,
тамо де стръмния път криволи,
покрай горица от тъмни ели.
Спря ли се — мигом и тя се запира,
свърна ли — ето и тя ме сподиря,
гнявно с бастона замахна ли аз —
ето и тя че замахва завчас...
А от небото с звездици обсяно
майския месечко гледа засмяно,
как се боричкат две сенки в нощта —
сякаш подсторени в луда мечта.

Криволи покрай гората
необъхтана пътека —
край пътеката огнище
тлее и гасней полека.

Ту подпуци, ту отнейде
пламъчен език избие ;
като млечен стълп високо
в небесата дим се вие.

Ей, ранила, трепна плахо
в небеса зорница ясна,
и огнището край пътя
вече догоре, изгасна.

Там незнаен скитник снощи
огън стъкна, отпочина,
гре се . . . утро недочакал,
подрани и си замина.

Де ли той сега се скита ?
Де ли той ще да замръкне
в тъмна нощ — и, да се сгрее,
пак огнище ще да стъкне ?

Колко ли таквиз огнища
ще запали и остави ! —
И с зората рано утрин
ще замине, и забрави.

Спи езерото ; белостволи буки
над него свождат вити гранки,
и в тихите му тъмни гълбини
преплитат отразени сянки.

Треперят, шъпнат белостволи буки,
а то, замряло, нито трепва . . .
Понякога му сал повърхнини
дългà от лист отронен сепва.

Над мойто чело лавъра не вий
коравите си листи тежкодъхни;
над друго чело нека той изсъхне,
и лоб плешив от слънце да закрий.

Че друго цвете мен е по сърце.
И всяко утро него цветице
ми кити с поздрав мойта дружка —
благоуханна, росна теменужка.

Сърцето ми е чуждо за света,
подобно древен храм в развалини,
и тайните си пази то ревниво
в Света Светих на своите глъбини.

То пази ги, и чака с тях смъртта,
подобно древен храм в развалини . . .
Во тоя храм световний шум глумливо
проникнал би — за да го оскверни.

Погребен, и в гроба все пак е
душа ми унесена в блян —
за свидни, макар че во земни
неволи живот преживян.

Аз сещам през земна покривка
как слънцето божие грей. . .
И моята песен тъжовна
дочувам там някой да пей.

В небеса яснее летний ден,
зарад нови грижи той ясней.
В грижите на вчера уморен,
за почивка моя дух копней.

Ден минава, нощ ще дойде пак,
без да ми утеха донесе . . .
Сетний ден додето дойде — в мрак
с себе си и мен да отнесе.

Грижи, скърби и несгоди
млада сила надделяха.

Не учудвай се че ходи
тѣй посърнал сиромаша.

И не питай за тъгата
щѣ в очи му се оглежда —
днеска му умре в душата
и последната надежда.

Над вършини и долини
стелят се мъгли вечерни,
В далнината, из мъглата,
вий се облак врани черни.

Грак сподавен, глух и бавен
счуй се — и далеч замира:
тъмен спомен, вероломен,
в морна памет вмиг възпира.

Сърце трепва и се сепва...
Стелят се мъгли вечерни...
В далнината, из мъглата,
вий се облак врани черни.

Обляно с блясък, в далнини
морето в неѝа е замряло ;
почиват тъмните вълни
в борбата с бура уморени.

лежи на пещъчливий бряг
члун — разнебитени останки ;
вълните в бесния си бяг
са го изхвърлили тѝява.

Долита писък пронизлив
от чайка — стон на жалба жива . . .
Надолу по брегѝт ронлив
едвам личат следи от стѝпки.

Тичане и врява. Дъжд нечакан
посред пладня през облак налете.
Опустяха улиците; вихър
сви, изви над тях и ги помете.

А дъжда все плиска, и подскачат,
бъкели по локвите събрани;
и под мойта стряха там гъргорят
сгушените на заслона врани.

На букът ръбестия ствол
лозата стройна е обвила, —
тя милва старий ветеран
с копнеж на млада сила.

Милувка спомен преживян
в сърце увяхнало завръща, —
но той ѝ само с трепет слаб
на порив млад отвръща.

38.

Сухи, жълти листица
бури вятъра есенни —
аз ги тъпча и отминвам,
листицата осланени.

Що си шъпнат кой ги знай,
листицата осланени!
Зна ща ги — и мен когато
бури вятъра есенни.

Безмълвна нощ е обивила
со тъмния си плащ света,
и броди безпокойно само
из него моята мечта.

Бездомно броди тя, родена
в бездомността на мойте дни —
а с черна паст срещу ѝ зее
самотността из тъмнини.

Тук гроб продънен во земята,
тамо друг току засипан с пръст,
а над трети, глѣхнали в тревата,
се едвам съзира камен кръст.

Бедно селско гробище! Едвали
другаде покойниците спят
тъй спокойно, както тук край село,
край зараслий в буренаци път,

дето сал невидими щурчета
свойта песен пеят в самота
и брезата тихошумна вести
от живота им мълви с листа.

Чуй! Дивий рев на вълк нощта пробуди,
и сепна се гората во почуди, —
а вятъра, подхванал тоя рев,
отвя го на нощта в бездънний зев.

И тихо пак. С посърналите листи
гората тъмно шъпне, и сребристи
на месечния блясък тръпнат те —
каточе зов на смърт ги облете.

В живота като вихър мина
и смая той светът ;
нечакано го смърт настигна
в полето, край широкий път.

Над него, свела цветни клони,
бди тъжно пролетта —
като над своя вейка, вихър
що я откърши през нощта.

Запустяла воденица. Суха
вадата край нея не ручи —
глухите ѝ прозорчета зяят,
като кухи на череп очи.

И върбата, там над грохнал покрив
свела клони, не шуми и тя —
каточе ли и над нея вече
е ръка протегнала смъртта.

Мразна зимна вечер. Върла хала вие.
Сняг от стрехи сметен на прозорци бие.

Сън ме не надвива. Во леглото свит,
тъмен блян ме носи в онзи край честит,

вихри де не веят, зима не върлува,
стон от скръб и нужди дето се не чува,

дето в ясно небо слънце вечно грей —
онзи край за който в песните се пей

и се в стародавни приказки спомина...
Сврян около топлата камина,

излеком подсвирка там щурец-нехай.
Мил певец-побратим! Дали не мечтай

той, и като мене там се в къта свива,
вслушан как навънка вихъра извива,

мразний зимен вихър, на мечтите враг?
Пей си сам утеха, мой побратим драг!

45.

Мойте пролетни надежди,
тях ги слънце не огре, —
галена мечта за лято
преди лятото умре.

На полето ги изнесох,
свят не видяли в света...
Вихър гроба им затрупа
со увяхнали цветя.

По цели дни мъгла лежи, не се раздига,
кога не е мъгла, то мудро дъжд се лей,
каточе псалт беззъб, разтворил вета книга
над стар мъртвец, канон за упокой му пей.

До мозъка в кости чак влагата се влива —
аз впивам погледи в томление навън...
Цветята, слънцето — те мяркат се мъгливо,
като видение от някогашен сън.

47.

Листата капят, че нощес ги
нечакано слана попари, —
от живи зело сбогом снощи,
днес слълицето ги мъртви свари.

Но сбърза есента жестока,
изви мъгли и ги заметна —
утеха да не им изпрати
то своята милувка сетня.

48.

Преди минута буен вихър
акациите как размята!
Обрули белите цветенца,
и с тях застла земята.

Преди минута . . . Как сега са
те вейки свежи разпротряли —
каточе щастието мина
над тях и ги погали.

Спре се орача пред нивата злата —
благ дъх му лъхна и сепна душата,

каточе свиден привет я погали.
С ромон по-тих, класове натежали

свеждат челò за милувка желана. . .
Поглед към небо възведе стопана —

а чучулига, преварила, с песен
вече се дига към свода небесен :

сякаш орачу подзела молбата,
носейки я на крилца в небесата.

50.

Пътя по който възспирах,
мамен към бъдаще славно —
с листи увяхнали вече
той е затрупан отдавно.

Още не стъпил на равний
път, що пред мен се извива —
листи увяхнали вече
вихър и него покрива.

Разтая и последний сняг ;
и боже слънце гали
ранили пролетни цветя,
зелен килим простряли
по рудини над речний бряг.

Ей и синчеца, подранил,
из шубраци надникна,
да го целуне пролетта —
която той обикна,
едвам що пъпчици развил.

В път застигна ме и с мен
път държа юнак напети —
ясний блян на младостта
в погледа му весел свети.

И, като пред свой, пред мен
ред поредом изповяда
и помисли и мечти,
що му милват сърце младо.

Де е бил и как живял
в чужди край, при чужди хора, —
как го чака и копней
дома жадена изгора.

В път застигна ме — сред път
за към село сви юнака...
Мудно към дома вървах —
тамо никой ме не чака.

Морна лятна нощ ; кръз блян,
звойни чувства сърце сепват ;
тъмни листи сън желан
на душата ми нашепват

Виждам се во родний кът,
родна реч слухът ми гали,
свой отново ме зоват,
свой които са ме звали.

Аз прегръщам ги засмян,
и сълзи в очи ми трепват . . .
Тъмни листи сън желан
на душата ми нашепват.

54.

Пустинята на скръбний ми живот
и зной и знойни вихри я сушат.

И с леки сенки само я сенят
рой облаци от знойний небосвод.

Те с леки сенки само я сенят
и отминават бързо в своя път.

И редко само слъзния порой —
изврял от мъки—ръси нейний зной.

55.

Роят се подранили
звездици в небеса,
като на тъжен поглед
сълза подир сълза.

И трепкат и се ронят —
че, призори роден,
во мейчини им скути
умира блелний день.

56.

Богоугодник сред гората
чешма за спомен е сградил:
порутена е тя — под нея
път извора си е пробил.

И весело си той клокочи,
извит надолу по рида —
и мъртвий поглед на чешмата
не му смущава радоста.

И пак се върна есента,
мъглива, неприветна есен,
но тоя път я срещнах аз
с най-мила за сърцето песен.

Цветята пролет що пося
в душата ми, цъвтят те още,
че млада обич бди над тях
през тъмни дни и ясни нощи.

И гален с дивният им дъх,
аз пролет в есента живея,
и туй що ми нашепват те
в душата — зарад него пея.

И на яве и на сън
ти си все пред мен —
дивна като ясна нощ,
свидна като ден.

През денът сърце копней
в жалба за нощта —
цяла нощ за свидний ден
милва ме мечта.

Дълбоко в твоя поглед се отселя
тъга за миналото, свидно дете, —
тъга за онзи който преди мене
е галил теб, на своята радост цвете.

А в тоя същи поглед се преплита
нов луч, на нова обич... И налита
сърце ми ужас: дали ще изясни
той сенките, или в тях ще изгасне ?

Насреща ми седеше мълком ти,
бог знае де занесена в мечти, —
от тебе поглед без да дигна,
аз тез мечти се мъчех да постигна.

Но неми бяха ясните очи —
и само в тази яснота личи,
че бура е зад тях нощес вилняла
и яснота чрез сълзи им е дала.

61.

Под голий храст ревнива теменужка,
подмамена от слънчеви лучи,
подаде е личенцето си нежно
и ме изнича с тъмни си очи.

И, стори ми се, чух я да ми казва :
аз тебе чаках, ти ме откъсни —
че аз ще съм на твоята свидна дружка
най-мил привет от пролетните дни !

Бог знае как и откъде познало,
че зарад него в блян трептят сърца ни, —
килим вълшебен слънцето послало,
в полето ни на гости то покани.

И гре ни то през целий ден приветно.
Кога на отдих се прибра — несетно
забрави луч: та, и дома прибрани,
во нощний мрак да грее пак в сърца ни.

„На пладня срещнахме се ний
и сдругарихме. Дали крий
нам бъдащето изненади?
Дали и там сърцата млади
едно за друго ще туптят?
Дали в световния ни път,
другарко, сестро, свидно дете,
все също слънце ще ни свети,
все съща обич ще ни греи?“

— Преходна страст — тя само тлей,
преходна страст в души преходни:
не тя сдружи сърцата родни,
не тя живее в нашта гръд,
на святи чувства свят съсъд!
На ведра обич пред олтаря,
другар милеящ за другаря
душа не ще му засени
туй що ще дойде с бъдни дни!

Желанията смятах суета,
и отчужден, другарко, от света,
жесток на дело, по-жесток на дума,
аз слънцето дори посрещах с глума.

И с клетва дигах не веднаж ръце.
Докле се спрях на твоето сърце
пред златните благословени двери.
Крило над мене ангел тих разпери.

„От нея бягай, смърт за теб е тя!
Омаян в нейните милувки,
несетно, с сладките целувки,
отрова пийш от нейните уста“.

— Млъкни! Комуто обичта е глума,
пред обичта той трябва да немей...
В сърцето ми отдавна тя живей.
Млъкни! Тя чува всяка дума.

Едничка дума... тя я не продума.
Едничък поглед... не погледна тя.
На бледни устни в сдържаната глума
той виде си решена участта.

Поклон безмълвен — и в ответ студен
смях. Кървав плач едва сдържан на сила...
Великий Боже, а до днешен ден
все мисълта за нея му е мила.

„Обича я“ — когато чу това,
усмивка тъжна му на устни трепна.
От равнодушно казани слова,
сърцето му се в болки сви и сепна.

„Обича я“ — и тя го чу това.
сви рамена... сърцето се не сепна.
От чуждите безсмислени слова,
студен смях сал на устните ѝ трепна.

68.

Призори вихра нощешен
нейде се луд отпиля,
първи сняг бяла покривка
метнал над морни поля.

И над покривката бяла —
сякаше черни тъсми —
гарвани мудро се низят
бозна от де из тъми.

69.

Сред гората, отстрана край пътя,
дивий глог където е разперен,
гльхнал гроб едва личи в тревата,
гроб на пътник тук убит намерен.

Сутрин, вечер, птичка там самотна
пей... И веч легенда се подлавя —
че това душата му сиротна
зарад своята скръбна чест разправя.

Усойно, миловидно цвете,
сираченце на пролетта,
останало да вехнеш в самост
на майка си подир смъртта!

Доведе ме при тебе слуга
нечакана, в несгоден час —
откъснах те, цветенце свидно,
от твоя дъх примамен аз.

И споменът за теб, горкичко,
сърце ми още все гнети...
А може би увяхна с радост
под моите милувки ти!

71.

Живота и смъртта в борба,
над мен преплитат сенки черни,
и тровят моята съдба
рой мисли и мечти чемерни.

В полето бягам аз от тях,
де боже слънце грей приветно —
на устните ми трепва смях,
роден в сърцето неусетно.

Ревнив синчец, горкино цвете,
самичко на брегът ронливи, —
една по друга го прегръщат
и милват го вълни игриви

Ревнив синчец, горкино цвете, —
вълните волни го целуват...
Една през друга се превалят —
една по друга отминуват.

73.

Докле е младост, златно слънце грей,
сърцето златни блянове лелей.

Докле е младост, леко път се ходи
и леки са световните несгоди.

Докле е младост, всичко е шега ;
не хвърля сянка на сърце тъга :
дори тъгата извор е на радост —
докле е младост, ах, докле е младост !

74.

Зад горите тъмни ясен ден се кани,
и цветята, росни от зорите ранни,
поздрав му изпращат — своят аромат...
Как е хубав, Боже, твоя дивен свят !

На пладнешко слънце от лучите грени
пъпчици разцъфват розите засмени,
и зарад милувка свождат цвят към цвят...
Как е дивен, Боже, твоя хубав свят !

Месечко градински посребрил е грани.
На първинка обич в бляна замечтани,
свели сме се ние, като цвят към цвят...
Как е весел, Боже, твоя дивен свят !

75.

Мързеливо под марната лятна
прашний път се вие покрай ниви.
Ей вихрушка скокна посред пътя,
сепната от ветреца игриви.

Сви, изви и литна се натакък,
витий път през валог дето слязва...
Слънцето на нивите безмълвни
свойта златна приказка приказва.

Безсънно цяла нощ пробдах,
безсънен ме зората свари.
За теб вълшебници мечти,
те бяха ми в нощта другари.

Повтаряха ми твоите думи те,
и ази крях, в тях заслушан само —
като наяве, чело в трепет тих
когато бях привел на твоят рамо.

77.

Вечерни сенки несетно
в сянка една се сляха;
тънат и глъхнат звуци
во тишината плаха.

Песен отнейде се чува —
песен ли, стон ли сепнат? . .
Приказка тъмна липите
тъмно в тъмата шепнат.

и се унася в чаровния край,
де е витала с мечтите нощешни —
в моя живот, и така безутешний,
носящи малко утѣха за мен...
Тъй ли ще мина и утрешний ден?
А вечерта ще се дома затворя, —
пак со мечти цяла нощ да се боря?

Как ме те примамяха с дъхът си,
в моя път растящите цветя!
Аз минавах покрай тях нехайно
сам сусмивка на уста.

Че за друго цвете аз копнеях —
мина то нехайно покрай мен. . .
Сам с тъга за тях сега мечтая,
дома върнат уморен.

81.

Ти, който бдиш от небесата
над чловешки съдбини,
над мен десницата си свята
зарад закрила протегни!

Спази ме, докато направя
що с вяра в тебе съм почнал
и посегни от мен тогава
да земеш туй що си ми дал.

Веч на годините кевана превали
зад цветний хълм на младостта,
и моя бодър дух приневоли
застигнала ме в път скръбта.

И аз оглеждам се на пладня спрял,
и не съзира радост моя глед
на миналото в пътя преживян,
нито на тоя що се вий напред.

Но аз все пак вървя, глава привел. . .
Ей приближава хълм да мина пак —
последен хълм, на чийто връх предел
се кръст тъмней през вечерния мрак.

Ще да замине от светът една
не за живот на тоя свят родена,
и около ѝ скоро тишина
ще да настане, тишина свещена.

В сърце ми святи чувства буди тя,
и святи чувства и греховни:
тя беше първи цвят на пролетта,
аз клон сломен от страстите световни.

И призори сполетя я слана —
възрадва се душа ми нажалена...
Наоколо ми скоро тишина
ще да настане, тишина свещена.

На моите вейки плод, плод не един узре —
доволно слънцето ме гре.
И моите рожби ги обраха
онез на свят които бяха

родени само да се радват и берат
и да живеят от трудът
роден, отгледан с чужда мъка.
Настава есен. За разлъка,

разлъка сетня, пей студения горняк,
и на живота сетний знак —
листа увяхнали — размята.
Мъгла се стели над полята.

Аз видех под слана как лятото умре...
Доволно слънцето ме гре.

Самотен гроб в самотен кът,
пустиня около немее —
аз зная тоз самотен кът
и тоя гроб самотен де е.

И знам, че в тоз самотен гроб,
таме в пустинний кът самотен,
зарови милвана рѣка
един немил живот сиротен.

Сега за тоз немил живот,
в немил живот, сама копнее. . .
Самотен гроб в самотен кът,
пустиня около немее.

АЗБУЧНО СЪДЪРЖАНИЕ

Безмълвна нощ е обвила	45
Безсънно цяла нощ пробдах	82
Безумний вихър на живота	13
Богоугодник сред гората	62
Бог знае как и откъде познало.	68
Вечерни сенки несетно	83
Веч на годините кербана превали	89
Вият се облаци черни	14
Вихър сви и тъмен рой	15
Во стаичката пръска аромат	18
Вървие ний самотни на светът	21
В път застигна ме и с мен	58
В живота като вихър мина	48
В небеса яснее летний ден	38
В полунощи дим, извит	30
Грижи, скърби и несгоди	39
Докле е младост, златно слънце грей.	79
Дълбоко в твоя поглед се отсентя.	65
Едничка дума'... тя я не продума	72
Желанията смятах суета	70
Живота и смъртта в борба	77
Зад горите тъмни ясен ден се кани	80
Запустяла водница. Суха	49
Зла ни стигна орисня	19
Извардила Марта, дойде пролетта	6
И на яве и на сън	64
И пак се върна есента.	63

Как вълна преко вълна	27
Как ли ще мина и утрешний ден ?	84
Как ме те примамяха с дъхът си	87
Капчици дъждовни	11
Криволи покрай гората	32
Летен ден едвам се влачи	10
Листята капят, че нощес ги	53
Майския месечко грей презполвен	31
Мойте пролетни надежди.	51
Морна лятна нощ; кръз блян	59
Мразна зимна вечер. Върла хала вие	50
Музиката вече си отсвири.	28
Мятат се, пляскат, реват.	24
Мързеливо под марията лятна	81
На букът ръбестия ствол	43
На гроба ми изникна щът цветя	20
Над вършини и долини	40
Над безкрайните полета	16
Над мойто чело лавъра не вий	35
На листовците на моминската сълза.	17
Наметнала плащ тъмен на плещи	86
На мойте вейки плод, плод не един узре	91
На пладня срещнахме се ний	69
Насреща ми седеше мълком ти	66
Ни лъх не дъхва над полени.	5
„Обича я“ — когато чу това	73
Обляно с блясък, в далнини	41
Отрупани от нощний сняг нечакал	26
Отсреща, дето стръмно се извива	9
От нея бягай, смърт за теб е тя!	71
Плакала е горчиво нощта	8
Погребен, и в гроба все пак е	37
Под голий храст ревнива теменужка	67
По цели дни мъгла лежи, не се раздига	52

Преди минута буен вихър	54
През мрака сянка надалеч	22
Престана поройния дъжд	7
Призори вихра нощешен	74
Пустинята на скръбний ми живот	60
Пътя по който възспирах	56
Разтая и последний сняг	57
Ревнив синчец, горкико цвете	78
Роят се подранили	61
Самотен гроб в самотен кът	92
Сенчеста градина. В глъбината	29
Спи езерото; белостволи буки	34
Спре се орача пред ѝвата злата	55
Сред гората, отстрана край пътя	75
Сухи, желти листица	44
Сърцето ми е чуждо за света	36
Ти който бдиш от небесата	88
Тичане и врява. Дъжд нечакан	42
Тихо вее вечерна прохлада	12
Тука гроб продънен во земята	46
Тъмна нощ е. Стръвно вихъра ехти	25
Усойно, миловидно цвете	76
Чуй! Дивий рев на вълк нощта пробуди	47
Ще да замине от светът една	90

СЪН ЗА ЩАСТИЕ ОТ
ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ—
ШЕСТО ИЗДАНИЕ—ИЗДАДЕ
ХЕМУС А. Д. И Я ОТПЕ-
ЧАТА В ПЕЧАТНИЦАТА НА
РАНГЕЛ МЛАДЕНОВ В СО-
ФИЯ ПРЕЗ 1945 ГОДИНА
В ПЕТ ХИЛЯДИ БРОЙКИ.

60.-